

El llibre català

«L'ENDEMA DE MAI» I
«LA RARA ANATOMIA DELS
CENTAURES», DE MIQUEL
ANGEL RIERA

Miquel Angel Riera ha dit sempre que per damunt de tot, se sent un català, de Mallorca, molt mallorquí. Va néixer a Manacor, «un dels llocs —digué— on sembla que els nivells de barbàrie varen assolir durant la guerra civil una situació límit». Poeta i narrador de primer ordre, va guanyar el Premi Sant Jordi l'any 1973 amb la seva novella «Morir quan cal», que l'any 1975 fou considerada mereixedora també del Premi de la Crítica de «Serra d'Or». Ha publicat uns quants llibres de poemes, entre ells «La bellesa de l'home» que li va valdre el Premi Joan Alcover 1974. Miquel Angel Riera és partidari d'escriure poc, «per un respecte mínim que mereix el lector», i digué que s'ha d'anar molt alerta per no augmentar aquesta gran cerimònia de la confusió «amb un cabal de llibres que tots sabem que és innecessari». Ell per una qüestió de principis, sempre ha desconfiat dels autors excessivament prolífics. De totes les variants novel·listiques, ha dit que la novella que més li interessa és la psicològica i és en aquest camp que treballa poc a poc. «L'endemà de mai» que li publica Edicions 62 es presenta com un apassionant estudi psicològic de l'home, considerat des de la seva dimensió d'ésser irredent. «L'animal humà està cada cop en més decadència dins un context —diu— de violència esfereldora que el condiciona fins a fer-ne una fera i alhora un titella sagnant.» Aquesta novella «L'endemà de mai» fou considerada la que més es mereixia el Premi Nacional de la Crítica Narrativa Catalana 1978 que ve donant-se cada any pels crítics de diaris de tot l'Estat. Altre llibre de Miquel Angel Riera és «La rara anatomia dels centaures», que juntament amb altres tretze narracions ha publicat l'Editorial Moll de Mallorca a la Biblioteca Raixa. Aquest llibre inaugura una nova via d'expressió literària d'aquest manacorí tan bo: el conte. En la línia de Marcel Proust i de Kafka, Miquel Angel Riera, per mitjà d'una prosa minuciosament i delicadament treballada, aconsegueix donar forma a un conjunt de narracions curtes —«petites obres mestres» se n'ha dit—, que s'enduen el lector així que ha començat a llegir-les. «La rara anatomia dels centaures» és sens dubte un dels productes més acabats, perfectes i profunds —també se n'ha dit— de la narrativa insular contemporània. Que per molts anys Miquel Angel Riera pugui anar fent feina tan bona i profitosa com aquesta, per Catalunya i per les Illes!